

ИВАН БУНИН ЗАПУСТЕНИЕ

Превод от руски: Кирил Кадийски, 2003

chitanka.info

Прибирах се по склона край Ока,
покрай горички, по брега нагорен,
любухах се на гладката река
и кръгозора нисък и просторен.
Бе топъл, тихо гаснещ ден. Сред клек
жълтееше в брезака шума свежа
и далнини през рехавата мрежа
синееха се — като намек лек.
В леса отдавна трелите замряха,
единствено синигери цвъртяха.

Поспирах се, как пъстро бе край мен,
а зад рида овощната градина
избухна с листопада си червен
и мярна се домът — като руина.
Отвори Глеб към стария балкон
и поговори с мене в поза чинна,
донесе самовара — и премина
през гостната печален, нежен стон.
В креслото седнах, близо до стъклата,
и слушах как той глъхне в мрачината.
Среброто му бе лъснато до звън.
А аз се взирах в клена зад балкона,
във вишневия тих пожар навън.
Бе в сини облачета небосклона
и гаснеше навъсенният ден.
А вътре — като в гроб — сред тишината
разхождаше се плахо самотата
и призрака ѝ бродеше край мен.
След самовара стаята беззвучно
говореше ми: „Скучно, братко, скучно!“

Край печката, на слама, аз видях
куп ябълки; иконата старинна
мълчеше — цяла в паяжини, в прах.

Тъмнееше отсреща клавесина.
Докоснах го — и горестния звук
отекна в мен. Трептящ и романтичен,
той жалък бе, но толкова привичен
за моя дух, сроден със всичко тук:
тъй някога сред скърби и печали
и бабите ни май са се терзали.

Две свещи, за да сплаша тоя мрак,
запалих; те игриво заблестяха
и сенките пробудиха се пак,
и тутакси стъклата посиняха...
Но моят дом сред тия светлини
защо тъй беден, малък е... О, зная —
той много стар е. Време е накрая
стопаните си всичко да смени.
Как страшно е. Все мъка, все тревога.
Дошъл е час за равносметка строга.

Октомври е. Печална — вечерта!
Обичах тая късна руска есен:
горичката с бакърени листа,
простора свъсен, вятъра понесен,
стоманено-светливата Ока,
която виеше се — лента сива —
посред лъки, сред пустошта мъглива
и с руска скръб поеше ме така...
Но дните бързат, тягост и безделие.
И пак жадувам блясък и веселие!

Гнети ме тая няма тишина.
И родното гнездо сред запустение.
Израснах тук. Но гледай — мъртвина,
загълхнал парк. Над къщата — разтление.
И пламъчето днес едва гори!
Нагарят вече свещите, тъмнеят
и вцепенени стаите немеят,

*и няма скоро да се зазори.
Часовник цъка и домът беззвучно
ми казва: „Без стопани тук е скучно!*

*За отдих вече ред е... Виждаш ти:
поля, гори — навред е пустош глуха...
Аз чакам пак топор да закънти,
аз жадно чакам дръзката разруха,
ръце могъщи, смели гласове;
животът тук, макар и с груба сила,
да цъфне пак над пращната могила;
уви, звъна от мъртви часове
през есенните дълги, скучни нощи
не ми се слуша — кой търпял би още!“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.